

TAJŠPLNĚ ZAHADY MILOSTNĚŠ KOMUNIKAČENĚŠ

Neděle, 24. února 2013

Následující článek je cca 6,5 roku starý. Jo, to to letí.... Tak tedy: "Po přetěžení mnoha kudlaných stesků, ve kterých hrál hlavní roli nevinný vynález zvaný mobil, jsem si uvědomil, o jak nebezpečnou věc se jedná. A co teprve internet..."

Já mohu z vlastní zkušenosti potvrdit, že už v plenkových dobách jsem se pomocí komunikačních prostředků seznamoval tak nějak snáze a rychleji... Celý život se pohybuji v oblasti radiokomunikací a dá se říci, že jsem je komunikativní technika vylejšila a dokonalejšila, tím snáze se lze seznámit. Ale také rozejít, samozřejmě. Přijetí se však vždy jedná – tedy alespoň v té první fázi – o jakési nakupování zajíce v pytli. Rozchody tu popisovat nebudu, protože ty jsou jen důsledkem po úmyslném či náhodném přetěžení emailů či SMSek partnerem.

Zkušenost z vojny: Mám noční dvanáctku a sedím sám. Vůde ticho. Usoudil jsem, že ani imperialisté se na nás nechystají, protože i radiostanice z radaru mela. Sem tam otočím knoflíkem 2. záložního přijímače a slyšela velmi silnou – zatím – místní – stanici. Chvilí jsem poslouchal a musel uznat, že tenhle telegrafista "umí". Po odvysílání telegramu jsem se na ni naladil (sice jsem se prohlašoval vojenským rádčím, ale nebylo záloha), výkon vysílače dal na minimum co to dalo a v záhlaví slyším otazník. Ha – usoudil jsem, má slyšela. Odpověď jsem, že to jsem "přijímače já" s následným výrazem smíchu "hihihihi" tak to pokračoval – pomocí Q kódu jsme si rychle vymkli, že naše společné QTH je Plzeň. Odpověď 10UP (tedy aby se přeladil o 10 kHz výš) a – a pak už jsem se jen těšil do slušby, protože jsem zjistil, že tím zrušeným telegrafistou je ONA, že se jmenuje Marie a sedí asi 1 km vzdušnou čarou ode mne a je radiostanice České drah. Potí byla jen v tom, že Marie byla asi o 6 let starší a byla vdaná...

Po vojny, doma, v noci:

Už jsem měl vlastní koncesi a svůj první vlastnoručně postavený vysílač, spolu se starým vermachovským leteckým EK10 s konvertorem a poloautomatickým klíčem. Ona byla z Olomouce a měla přiknou známu, vyjadřující její stav "slabá". Tehdy se s ní chtěl bavit každý. Co nocí jsme spolu "prokecali", co polibka si poslali, tehdy však "jistě" virtuálně, jen v úšlech podobě dvou osmiček. A bylo nám jedno, "nepřítel" naslouchá.. (odposlech telekomunikačního úřadu). Bavili jsme se o něm mořněm. Pak se tam na nás nalepil jeden Dán z ostrova Bornholm, který se prý kváčil u nás a za nějaký pátek jsem zjistil, že ona odstěhovala do Dánska, pak se vzali a ona je jezdkou po světě a prodává sýry.. J X X X Teď přišlo doba i dobu tehdejší dobu tzv. BBSek, protože by to bylo moc dlouhé a také byl bych považován za...ehm, ale to už je jedno za co.

Nedávno, před čtrnácti dny na chaloupce:

Sedíme venku na zahradě a protože jsem otekal zprávu, že přijede dcera, mobil ležel na stole. Najednou píp, Mařka tláčka a žena se ke mně naklání, aby viděla také na displej, co holka přišla. Jenže – číslo neznámé, nemá jsem ho vůbec v seznamu. SMSka zněla stručně: "Zavolej mi!". Povídám ženě, že se jedná o nějaký omyl, protože to číslo vůbec neznám. Zkoumavě se na mě podívala, ale neřekla nic. Za deset minut píp, píp. Manželka je prohodila: "No, konečně se ozvala". Avšak stejné číslo jako předtím a následný text: "Chceš vidět moje prsa?" Vážně, nekecám, tu SMSku mám ještkou v mobilu...

Z toho plyne, že kdybych odepsal ANO, že CHCI, kdoví, jestli byste tu přišla neotřela náčká mé ženě naletěl jakési neznámý ohechulí a na stará kolena se zbláznil. Co s ním? Vyhodit, zabít, pověsit do právanu? Ale – šekněte sami, jestli by se něco podobného mohlo stát v dávných a dávných dobách, kdy se komunikovalo kouřovými signály. No nemohlo! Za všechno zlo v mileneckých i v manželských vztazích má že jen ta prokletá komunikační technika... MASTER